

Κωνσταντινοπολίτικα: Από τους χωμάτινους δρόμους στην οικιστική ανάπτυξη

ΘΑΝΑΣΗΣ ΜΥΛΩΝΑΣ || mylonasthan@gmail.com

Ο ιστορικός συνοικισμός με αναφορά στην Πόλη. Ένα σύγχρονο προάστιο δίπλα στη Θεσσαλονίκη

Τα Κωνσταντινοπολίτικα βρίσκονται στα σύνορα μεταξύ του Δήμου Θεσσαλονίκης και του δήμου Πυλαίας, στους πρόποδες του Χορτιάτη. Είναι μια περιοχή με ιστορία, η οποία άρχισε να γίνεται γνωστή τα τελευταία χρόνια στους Θεσσαλονικείς. Η περιοχή γνώρισε μεγάλη οικιστική ανάπτυξη από το 2000 και μετά, με τις διώροφες και τριώροφες πολυκατοικίες να χτίζονται η μία μετά την άλλη. Ήταν η εποχή που η χώρα κινούνταν με θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης και αρκετοί εκμεταλλεύτηκαν τη συγκυρία να αφήσουν τη ζωή στην πολύβουη πόλη και να αγοράσουν ένα διαμέρισμα σε μια ήσυχη περιοχή, προκειμένου να εξασφαλίσουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης.

Περπατώντας τη 17η Νοέμβρη, προέκταση της Λαμπράκη, αμέσως καταλαβαίνεις τη διαφορά, καθώς το περιβάλλον αλλάζει, ο αέρας γίνεται πιο καθαρός και η γαλήνη που επικρατεί σου δημιουργεί αίσθημα ευφορίας. Ανεβαίνοντας την κεντρική οδό Σεφέρη, βλέπεις την καλαισθησία των κτισμάτων, τα οποία διαθέτουν σχεδόν όλα αυλή και πιλοτή, ενώ οι δρόμοι και τα πεζοδρόμια είναι πεντακάθαρα. Η εικόνα της περιοχής οφείλεται στα μέλη του οικοδομικού συνεταιρισμού που ιδρύθηκε το 1961 με σκοπό τη στεγαστική αποκατάσταση των καταγόμενων από την Κωνσταντινούπολη και της ενδοχώρας

αυτής πολιτών. Ήταν τα ίδια μέλη που ίδρυσαν το 1926 τον Πανθεσσαλονίκειο αθλητικό όμιλο Κωνσταντινούπολης, τον γνωστό σε όλους ΠΑΟΚ.

Αρχικά η περιοχή είχε βοσκοτόπια, οι δρόμοι ήταν χωμάτινοι, ενώ δεν υπήρχε ύδρευση, αποχέτευση και νερό και ονομαζόταν στα τουρκικά Τσιπίς Κισλά. Τα πρώτα σπίτια άρχισαν να χτίζονται στην περιοχή από το 1980 και μετά, ενώ το 1987 ιδρύεται ο Σύνδεσμος κατοίκων συνοικισμού Κωνσταντινοπολιτών. Οι κάτοικοι ενώνονται γύρω από τον σύνδεσμο και ξεκινούν δράσεις και διεκδικήσεις προκειμένου ο συνοικισμός να διατηρήσει την κοινωνική και πολιτιστική συνοχή του.

Σήμερα εντός ενός νοητού πετάλου που σχηματίζουν οι οδοί Ιπποκράτους, Παλαμά και 17η Νοέμβρη υπάρχουν 1.000 περίπου κατοικίες και ζουν 2.500 με 3.000 κάτοικοι.

«Στη γειτονιά που ακούς τα πουλάκια»

Η Νίκη Αργυρίου ήρθε στην περιοχή το 2004 ως νύφη. Μετακόμισε στην περιοχή, αφήνοντας το Βυζάντιο, για να ζήσει με τον άνδρα της και να μεγαλώσει την οικογένειά της σε ένα καθαρό και ήρεμο περιβάλλον.

«Είναι ένας οικογενειακός συνοικισμός, τα περισσότερα σπίτια είναι ιδιόκτητα, γι' αυτό και οι κάτοικοι ενδιαφέρονται περισσότερο γι' αυτά. Θέλουμε να κρατήσουμε τον χαρακτήρα του συνοικισμού, να μην αλλοιωθεί, να μη γίνει απρόσωπος. Οι κάτοικοι είμαστε αγαπημένοι μεταξύ μας, μαζευόμαστε στη γειτονιά και συζητάμε, ενώ το πρωί όταν ξυπνάς ακούς τα πουλάκια» αναφέρει.

Μια νέα αρχή... μετά τον σεισμό!

Ο Πασχάλης Μωυσιάδης μετακόμισε στην περιοχή μετά τον μεγάλο σεισμό του 1978 που τον βρήκε νιόπαντρο με ένα αγοράκι ενός έτους σε ένα διαμέρισμα της οδού Θεαγένους Χαρίση. «Μου πήρε ακριβώς δύο χρόνια να ξενιτευτώ στα Βορειοανατολικά της πόλης μου, εκεί κάπου που τέλειωνε η

Άνω Τούμπα» σημειώνει.

Η περιοχή τότε, σύμφωνα με τη διήγηση του κ. Μανώλη, ήταν ακατέργαστη, περισσότερο με συρμάτινους φράχτες και σπία που μπορούσαν να μετρηθούν στα δάχτυλα μιας παλάμης. Τα πρώτα χρόνια ήταν δύσκολα βάσει της περιγραφής του κ. Μανώλη. «Δρόμοι γεμάτοι λασπουριά χωρίς ονομασίες και ταχυδρόμο αλλά με φως, τηλέφωνο και νερό απ' το Πανόραμα! Μισή ντουζίνα άλογα ελεύθερα να καλπάζουν και να περνούν κάθετα τον μοναδικό ασφαλτοστρωμένο και “βομβαρδισμένο” δρόμο, σημερινή οδός 17ης Νοεμβρίου, που οδηγούσε στη βιοτεχνία του ΟΥΖΟ 12 και να χάνονται κάπου στο Ελαιόρεμα».

«Σ' αυτό το πρωτόγονο μέρος ανάμεσα στην πλούσια πανίδα από φίδια και χελώνες, σκαντζόχοιρους και αλεπούδες, λαγούς και πέρδικες και τη μονότονη από Γερμανούς χλωρίδα μεγάλωσαν τα δύο μου παιδιά, ο Αντώνης και ο Γιάννης. Ανέβαιναν στο αυτοσχέδιο αυτοκινητάκι τους και από το ύψος της Βάρναλη κατέβαιναν την Βισβίζης με ταχύτητα, για να σταματήσουν κάπου στο ύψος της Αμπέλου. Τέτοια ανοιχτωσιά! Τέτοια ερημιά! Τόσο φυσικό περιβάλλον. Το κοντινότερο σχολείο το Γυμνάσιο Μαλακοπής στην Τσιαπάνου».

Για την εξέλιξη του οικισμού αναφέρει ότι με τον καιρό χτίστηκαν “τέρατα” πολλών ορόφων, όπως χαρακτηρίζει τις πολυκατοικίες. «Μαζί μ' αυτή την εξέλιξη που γέμισε σπία και κόσμος άστρυσαν και τα δικά μας μαλλιά. Τα παιδιά μας, πρωτοπόροι της περιοχής, έγιναν άντρες με δικές τους οικογένειες» λέει.

«Τότε, θυμάμαι, οι άνθρωποι γνωρίζονταν μεταξύ τους και μαζεύονταν πότε στο ένα σπίτι και πότε στο άλλο χωρίς την εκκωφαντική τηλεόραση. Μιλούσαν, γελούσαν, αγαπιόντουσαν, μάλωναν, βριζόντουσαν. Αλλά πάντα παρέμειναν Άνθρωποι και Γείτονες. Έφτανε ένα “ωχ!” για να ξεσηκωθεί όλος ο περίγυρος....»

« Ένα χωριό μέσα στην πόλη»

Ο Βαγγέλης Μάρκου είναι γέννημα θρέμμα του συνοικισμού, γεννήθηκε το 1973 και έκτοτε δεν έχει αποχωριστεί την αγαπημένη του γειτονιά. Από το 1999 διατηρεί τον φημισμένο «φούρνο στα Κωνσταντινοπολίτικα». Θυμάται ότι παλιά οι δρόμοι ήταν από κοκκινόχωμα, ενώ οι λιγοστοί κάτοικοι προμηθεύονταν νερό από μια βρύση που υπήρχε στο εργοστάσιο Γιαννόπουλου και το γάλα έφτανε στις αυλές τους με το γαϊδουράκι. «Κάποια σπίτια είχαν κοτέτσια και κατέβαιναν οι αλεπούδες και έπνιγαν τις κότες. Εμείς τα παιδιά φτάναμε μέχρι τους πρόποδες του Χορτιάτη για τις παιδικές μας εξερευνησεις, μέχρι και βουτιές- μπάνιο σε έναν καταρράκτη, νερό πίναμε από ένα ρυάκι που υπήρχε στο σημερινό γήπεδο Πυλαίας. Εκείνα τα χρόνια Δημοτικό Σχολείο δεν υπήρχε και κάναμε μάθημα σε μαγαζιά που μίσθωνε ο Δήμος. Το μοναδικό μαγαζί που υπήρχε στην περιοχή ήταν το παντοπωλείο του Βαρνάβα και εδώ που είναι σήμερα ο φούρνος ήταν η ψησταριά του Βαγγέλη, όπου έκανε τις συνελεύσεις του ο Συνεταιρισμός “Πρόδος”». Ο Βαγγέλης σημειώνει ότι ακόμη και σήμερα η ζωή στον συνοικισμό είναι ήρεμη και οικογενειακή. «Είμαστε σαν ένα χωριό μέσα στην πόλη».

Ο περιπτεράς του Συνοικισμού

Ο Βενιζέλος Μοχωρίδης έχει το ένα από τα δύο περίπτερα του συνοικισμού εδώ και 13 χρόνια. Γνωρίζει τους περισσότερους πελάτες του προσωπικά, ενώ θυμάται απ' έξω τη μάρκα των τσιγάρων που καπνίζει ο καθένας. Σημειώνει ότι οι κάτοικοι είναι φίλοι μεταξύ τους και στηρίζουν ο ένας τον άλλο. «Υπάρχει ασφάλεια, καθώς όλοι οι δρόμοι είναι φωτισμένοι, ενώ συχνές είναι και οι περιπολίες των αστυνομικών», όπως αναφέρει.

Από το φύλλο της THESSNEWS #42 (25/02/2017-26/02/2017)

